

имъ заключенъ на тоя конецъ: да бѣдѣтъ и двѣ-тѣ страны за нѣкое врѣмя мирни, кое-то стори Гушанць-Али найпаче зато само да може така да добива по-лѣсно препитание; сега ся дигна и той на оружие върхъ тѣхъ и излезе по Сърбіѣ и удари на село Жарково и Желѣзникъ, и така въ начало-то на год. 1806. започна ся права война помѣжду тыя два непріатели.

На това положение помисли Султанъ-тѣ да направи край, и заповѣда на босненскій Везиръ, Бекира, и на Шкутарскій паша, да обезоружають непокорнѣ-тѣ райъ въ Сърбіѣ и да ѣхъ накажають за твърдоглавие-то ѣ.

Сърби-тѣ не чакаха много, нѣ ся приготвиха благоврѣмено. Они сѣ быле вообще вече съвсѣмъ добрѣ за война приготвени; всѣкій е былъ добръ войникъ; въ тоя опасенъ случай проводи всѣкъ каща всички си за оружие способны челоуѣцы на бойно-то поле. Всѣкій си взѣ оружие-то и въ най-добры-тѣ си дрехы облеченъ трѣгна на пѣть; прихранѣ имъ проваждаха жены-тѣ имъ. Отъ всѣкъ община понѣколко челоуѣцы освобождени отъ да воювать, имаха тажъ длѣжность да носѣтъ на недѣлѣ-тѣ по два пѣты хранѣ съ коние за препитание имъ, че было на далеко или на близу мѣсто-то, гдѣ-то сѣ ся бѣали.

Срби-тѣ засѣднаха свои-тѣ границы наврѣдъ, направиха си обкопы и избраха си сѣ искусны челоуѣцы за команданты, най-паче за посланически работы, както что сѣ были: Радичъ Петровичъ, единъ старъ Кара-Георгиевъ другъ, съ кога-то е войнувалъ Кара-Георгій заедно въ Аустрійско-турскій бой, и кой-то бѣше оставилъ